

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Β'. Ἡ γυνὴ ἀντίπαλος τῆς γυναικός. Ἡ
χειραφέτησις τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος. — Ὁ χορὸς τῶν σκε-
λετῶν (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τῆν Παρισίνην Ἐκ-
θεσιν. Τὸ κόσμημα καὶ ἡ Τέχνη (ὑπὸ ταξειδιώτιδος). — Ἡ Μάγισσα.
— Ἀλεξάνδρα Παναγιωτάτου, Συναγαί. Συμβουλαί. Εἰδοποιήσεις.
Ἐπιφυλλίς. Αἱ Μπόερς ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουλίκης).

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Β'.

Ἡ γυνὴ ἀντίπαλος τῆς γυναικός

Ἀνελάβαμεν νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν ὀμιλητὴν τοῦ
«Παρνασσού» εἰς τὴν περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος ὀμιλίαν
του, ὅχι μόνον διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὰ κενά, τὰ ὅποια
τοιαύτη περιληπτικὴ ἀφήγησις δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἀ-
φήσῃ. Ἀλλ' ἰδίᾳ διότι ἔχομεν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὅσον καὶ
ἂν ἤθελεν ἀμερολήπτως καὶ ἀπὸ ὑψηλῆς περιωπῆς νὰ κρίνῃ,
πάντοτε θὰ ὀμίλει ὡς ἀντίπαλος, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φύ-
σικῆς ἐπιδράσεως τῶν ιδεῶν καὶ συνθηκῶν, ἃς μετέδωκαν
αἱ δουλοκρατηθεῖσαι γενεαὶ τοῦ παρελθόντος εἰς τοὺς σημε-
ρινούς Ἕλληνας.

Τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς τὰς συνεπείας ὑφίστανται καὶ αἱ
γυναῖκες ἀκόμη, αἱ ὅποια συχνότατα εἶνε οἱ χειρότεροι καὶ
οἱ μᾶλλον ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος.

Καὶ δὲν εἶνε τοῦτο, οὔτε πικράδοξον, οὔτε ἀφύσικον. Ὁ
ἐπὶ πολὺν καιρὸν ζήσας εἰς τὸν σκότος καὶ εὐρεθεὶς αἴφνης
ὑπὸ ἄπλετον φῶς, ἐὰν δὲν τυφλωθῇ, βεβαίως ὅμως ἀδυνατεῖ
ἀκόπως καὶ ἀκινδύνως ν' ἀτενίσῃ τὰς ἡλικίας ἀκτῖνας. Εἰς
τὸ σκότος τῆς δουλείας ἔζησε καὶ ἡ Ἑλληνὶς αἰὼνας ὄλους,
καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν δουλικῶν προλήψεων ἐγαλουχήθη τὸ
αἰμά της, καὶ διεπλάσθη ὁ χαρακτήρ της. Ἡ δουλεία τῶσαν

αἰῶνων περιώρισε διὰ τοῦτο τὸ πνεῦμά της εἰς στενώτατον
σιδηροῦν κρίκον, ὥστε ὅσον καὶ ἐὰν τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἐλευ-
θερίας σκορπίζῃ σήμερον ἐπὶ πάντας τὸ μέγα φῶς τῆς ἀλη-
θείας, ἡ πνευματικὴ πίσσις ὑφίσταται, ἂν ὅχι εἰς τὴν ὀλό-
τητα, βεβαίως ὅμως εἰς μεγάλην μερίδα γυναικῶν.

Καὶ διὰ τοῦτο ὅχι μόνον ἡ ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν ἀμερό-
ληπτος κρίσις δὲν μᾶς ἐκπλήττει, ἀλλὰ καὶ τὴν μεταξὺ αὐ-
τῶν τῶν γυναικῶν ἀλληλεγγύην θεωροῦμεν σχεδὸν προβλη-
ματικὴν. Εἰς τοῦτο ἄλλως συντελεῖ καὶ συνετέλεσε πολὺ καὶ
ἡ ἀνομοιότης τῶν βιωτικῶν ὄρων καὶ συνθηκῶν, αἱ ὅποια
κανονίζουσι κατ' ἴδιον τρόπον τὴν θέσιν καὶ τὸν βίον τῆς γυ-
ναικός εἰς τὰς σημερινὰς κοινωνίας. Ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες,
καὶ μαζὴ μὲ ἡμᾶς αἱ γυναῖκες τῶν ὀπισθοδρομικῶν λαῶν,
δὲν ὑπάρχομεν καὶ δὲν σκεπτόμεθα καὶ δὲν αἰσθανόμεθα
καὶ δὲν δρωμεν, κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς φύλον, ἀλλὰ μόνον ὡς
ἄτομα. Κάθε μία ἀπὸ ἡμᾶς, ὅταν πάσχῃ αὐτὴ, εὐρίσκει ὅτι
τὸ καθεστὸς εἶνε ἀδικον. Ὅταν ὅμως πάσχουν καὶ ἀδικου-
νται αἱ ἄλλαι ἢ ἀδιαφορεῖ ἢ κηρύσσεται ἀπροκαλύπτως ἐναν-
τίον των. Διὰ τοῦτο ἡ λύσις τοῦ γυναικείου ζητήματος, ἡ
ὅποια περιλαμβάνει τὴν λύσιν πολλῶν κοινωνικῶν μᾶς προ-
βλημάτων ἀποβαίνει πολὺ δυσκολωτέρα σήμερον ἢ κατὰ τοὺς
ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Πῶς χειραφετήθησαν αἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαιότητος

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ τύχη τῆς γυναικός ἦτο κοι-
νὴ δι' ὅλας. Ὅλοι ἦσαν θύματα καὶ ὄλοι ἦσαν εἰς ἴσον βα-
θμὸν καὶ ἐν ἴσῳ δικαίωματι ἰδιοκτησία τοῦ ἀνδρός. Ὅλοι
ἐδασκάνίζοντο καὶ ἐτυραννοῦντο κατὰ τὸν ἴδιον περίπου τρόπον.
Ὅλοι ἐβλεπαν ἑαυτὰς ἢ τὰ θήλεα τέκνα των νὰ φονεύωνται
ἢ νὰ θάπτονται ζωντανὰ παρὰ τῶν ἀνδρῶν. Καὶ ὄλοι ἀπὸ
κοινοῦ ἐξηγέρθησαν, εἰς κάθε λαὸν καὶ κάθε φυλὴν ἀρχικῶς

μὲν διὰ τὸ σώσει τὴν ζωὴν τῶν τέκνων των, βραδύτερον δὲ διὰ τὸ ὑπερασπίσειν ἑαυτάς. Τὸ ρόπαλον, τὸ ὅποσον θανατηφόρον πολλὰκις ἐπιπτεν ἐξ ἴσου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ τέκνου, ἀνέπτυξε μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνης τὰ αἰσθήματα τῆς συμπαιδείας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ ἀνάδειξις τῆς γυναικὸς εἰς ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας.

Ἡ πατὴρ τότε εἶνε λέξις ἄγνωστος, ἐν ᾗ ἡ μητὴρ δεικνύει τὴν καταγωγὴν τῆς ρίζης τῆς οἰκογενείας.

Τοῦτο δὲν ὤφειλε νὰ τὸ παραλείψῃ ὁ ὀμιλητὴς τοῦ Παρνασσοῦ, διότι ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον πραγματικὸν καὶ μέγα βῆμα τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς τυραννικῆς κυριότητος τοῦ ἀνδρὸς χειραφέτησίν της.

Δὲν δυνάμεθα δὲ νὰ παραδεχθῶμεν ἄγνοιαν ἐκ μέρους τοῦ ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου σημείου τῆς οἰκογενειακῆς ἐξελιξέως, διότι πολυπληθῆ εἶνε τὰ συγγράμματα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην. Τὸ ὀγκῶδες σύγγραμμα τοῦ Bachofen, Δας Mütterrecht, τὸ τοῦ Dr Tulier Essai de Sociologie Physiologique, τὸ τοῦ Letourneau L'évolution du mariage et de la famille, τὸ τοῦ Mac Lennan Studies in ancient History, διὰ τὸ μὴ ἀναφέρωμεν παρὰ τὰ γνωστότερα μόνον, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν ἀφυλλομέτρητα ἀπὸ τὸν ὀμιλητὴν τοῦ γυναικείου ζητήματος, ὁ ὁποῖος ἄλλως γε εἰς τὰς σελίδας τούτων θὰ ἀνεύρισκε ὅτι καὶ ἡ ἀρχὴ αὕτη τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὰς γυναῖκας.

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας συγγραφεῖς δὲν καταφαίνεται ἀσφάστατα ὅτι ἡ μητριαρχικὴ οἰκογένεια ἤκμασε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ὁ Πολύβιος γράφων περὶ Λοκρῶν δὲν λέγει ὅτι εἶλον τὸ γένος ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ ὅτι ἡ εὐγένεια μετεβιβάσθη ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν διὰ τῶν γυναικῶν; καὶ ἄλλα ὅτι μὲ ὄνομα γυναικὸς ὠνόμασαν τὴν πατρίδα των καὶ συνεμάχησαν πρὸς τοὺς ἐκ τῶν προγόνων τῶν γυναικῶν συγγενεῖς των;

Καὶ ἀφοῦ ἀνέφερε τὸν Ἀριστοτέλη ὡς ἐναντίον τοῦ γυναικείου ζητήματος, διατὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν βεβαίωσίν του περὶ λαῶν γυναικοκρατουμένων, ἀφοῦ οὗτος ρητῶς λέγει: ὅτι ὅλοι οἱ φιλοπόλεμοι λαοὶ διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν γυναικῶν, καὶ ἀφοῦ κατακρίνει ὁ ἴδιος ἄλλοῦ τὸν Λυκούργον, διότι διὰ τῆς νομοθεσίας του καθιστᾷ τὰς γυναῖκας τῆς Σπάρτης προνομιοῦχους. Ἄλλως τε ἀφοῦ ἐσταχυολόγησε χυδαίολογίας τοῦ ἀσήμευ Ἀμοργίνου στιχουργοῦ, δι' ὧν αἱ γυναῖκες παρομοιάζονται πρὸς ἀλώπεκας καὶ ρυπαροὺς χοίρους, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μᾶς εἴπῃ καὶ τί ἀπήνησαν οἱ Σπαρτιάται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ὅταν οὗτοι τοὺς ἐμέμφθησαν ὡς γυναικοκρατούμενους; «Ἐποτασσομένα ταῖς γυναιξί, διότι μόναι αἱ μητέρες καὶ γυναῖκες ἡμῶν τίκτουσιν ἄνδρας». Ἡ μήπως τοῦτο δὲν ἦτο ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸν διὰ τῆς γυναικῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης;

Καὶ ἀφοῦ, ὡς εἶπε, φρονεῖ ὅτι αἱ παρὰδοσεις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπαύγασμα τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν λαῶν καὶ ἀφοῦ μᾶς ἀνέφερε Κινεζικὰς παραδόσεις, διατὶ νὰ μὴ μᾶς ἀναφέρῃ καὶ τὴν χαριστάτην παράδοσιν περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν; Ἰσως δὲν τὸ ἐπραξε, διότι δὲν ἠθελε νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ Ἀθηναῖαι ἐγυναικοκρατοῦντο ἄλλοτε καὶ ὅτι αἱ Ἀθηναῖαι ἦσαν πολίτιδες, χαίρουσαι τὰ αὐτὰ μετὰ τῶν ἀν-

δρῶν δικαιώματα ἐπὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Διότι, ἐὰν πιστεύσωμεν τὴν παράδοσιν αὐτὴν, βεβαίως οὔτε αἱ Ἀμερικανίδες, οὔτε αἱ γυναῖκες τῆς Νέας Ζηλανδίας ἀπέκτησαν πρῶται πολιτικὰ δικαιώματα. Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κέκροπος εἶχαν δικαιώματα ψήφου. Καὶ διὰ τοῦτο ὅταν μετὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς πόλεως τῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τούτου ἐγένετο τὸ διπλοῦν θαῦμα τῆς αὐτομάτου βλαστήσεως δένδρου ἐλαίας ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς ἐμφανίσεως πηγῆς διαχυοῦς ὕδατος, τῆ συμβουλῆ τῆς Πυθίας ἐκλήθησαν οἱ πολῖται καὶ τῶν δύο φύλων νὰ ψηφίσουν, ὅπως ἡ πόλις των ὀνομασθῆ εἴτε Ἀθηναίαι, εἴτε Ποσειδωνία, ἐκ τῶν συμβόλων τῶν δύο θεῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ θαύματός των διεξεδίχοντο τὸ κράτος τῆς πόλεως. Αἱ γυναῖκες φυσικὰ ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς ὀμοφύλου θεᾶς καὶ ἐπειδὴ αἱ ψηφίσασαι γυναῖκες ἦσαν περισσότεραι τῶν ἀνδρῶν ἡ πόλις ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς Παλλάδος. Ἄλλ' ὁ Ποσειδῶν ἐκδικούμενος τότε κατεπλημύρησε τὰς πεδιάδας τῆς Ἀττικῆς. Καὶ τὸ μαντεῖον, τὸ ὅποσον καὶ πάλιν ἠρωτήθη, ἀπήνητησεν: Ὅτι ὁ θεὸς τῶν ὑδάτων τότε μόνον ἠθέλην ἐξίλειωθῆ, ὅταν αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔδωκαν τὴν νίκην εἰς τὴν ἀντίπαλόν του θεότητα, θὰ ἐτιμωροῦντο. α'. διὰ τῆς ἀφαίρεσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου β'. διὰ τῆς ἀφαίρεσεως τοῦ τίτλου τῆς ἐλευθέρας πολιτίδος καὶ γ'. διὰ τῆς ἀφαίρεσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ φέρουν τὰ τέκνα των εἰς τὸ ἐξῆς τὰ ὀνόματα τῶν μητέρων.

Ἄν ἡ παράδοσις αὕτη εἶνε ἀπαύγασμα τῶν ἠθῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἢ ὄχι δὲν εἶνε κἄν συζητήσιμον. Ἄλλ' ὅτι εἶναι πολὺ χαριστέρας καὶ πολὺ συγγενεστέρας πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν ἀηδῆ μῦθον τῆς στρεβλώσεως τῶν γυναικείων κινεζικῶν ποδῶν εἶναι ἀναντίρητον.

Ὅπως δὲ τότε ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον δὲν χρῆζει συζητήσεως εἶναι ὅτι καὶ ἐν Ἑλλάδι πρῶτη ἡ γυνὴ ἱδρυσεν οἶκον, ὅτι ἡ πρῶτη μορφή τῆς φυλῆς καὶ τοῦ πολιτεύματος ἐδόθη ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ὅτι ἡ μητριαρχικὴ οἰκογένεια ἤκμασεν ἐδῶ ἐπὶ πολλοὺς ἰσως αἰῶνας, ἐξ οὗ ἡ πλῆθὺς γυναικῶν θεῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας καὶ ἡ πλῆθὺς τῶν πόλεων φερουσῶν γυναικεῖα ὀνόματα. Βραδύτερον δὲ ὅταν ὁ ἀνὴρ ἀντελήφθη ὅτι ἡ γυνὴ διὰ τῆς μητρότητος ὑπέκλεψε τὸ ἀνδρικὸν κύρος, ἐζήτησε διὰ παντὸς τρόπου νὰ νομιμοποιήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ιδεάν τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν παρὰ τῆς γυναικὸς γεννωμένων τέκνων συγγενείας. Καὶ καταφεύγει εἰς πράξεις τυπικὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κωμικὰς, ὅπως καταστήσῃ καταληπτὴν τὴν ιδεάν τῆς πατρότητος, ἢ ὁποῖα πρῶτην φορὰν τότε φαίνεται παρουσιαζομένη εἰς τὴν ἀντίληψίν του.

Ὡς συνθέστερος τύπος τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς πατρότητος φέρεται ἡ κατάκλισις τοῦ ἀνδρὸς, εὐθὺς μετὰ τὸν τοκετὸν τῆς γυναικὸς, καὶ αἱ κραυγαὶ αὐτοῦ δι' ὧν μιμνεῖται τὰς ὠδῖνας τῆς γεννώτης. Τὸ ἔθιμον τοῦτο σώζεται ἀκόμη εἰς πολλοὺς ἡμιπολιτίστους λαοὺς καὶ εἰς τὸ χωρίον Χιμάρα τῆς Ἡπείρου ἐσώζετο μέχρι πρό τινας. Ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν Θησέα του XX λέγει, ὅτι εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τῆς τεκνοποιήσεως τῆς Ἀριάδνης παρὰ τοῦ Θησέως, οὗτος μετὰξὺ ἄλλων διέταξεν ὅπως: Ἐν τῇ θυσίᾳ τοῦ Γορπιαίου μηρὸς ἰσταμένου δευτέρᾳ κατακλιόμενόν τινα τῶν νεανί-

κῶν φθέγγεσθαι καὶ ποιεῖν, ἄπερ ὠδίνουσαι γυναῖκες. Τὸ ὅποσον σημαίνει ὅτι ἡ πατρότης ἐν Κύπρῳ διὰ τοιοῦτου τρόπου ἐπισημοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀνδρας.

Καὶ ὁ Ἀπολλώνιος λέγει περίπου τὰ αὐτὰ διὰ τοὺς λαοὺς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ ὁ Στράβων διὰ τοὺς Ἴβηρας, οἱ ὁποῖοι ἔπιναν καὶ θερμὰ βότανα καὶ ἐπροσποιοῦντο ὅτι ἐδιδαν τὸν μαστὸν εἰς τὰ νεογέννητα καὶ ἔμεναν ἡμέρα πολλὰς κλινῆρας.

Βεβαίως ὁ ὀμιλητὴς τοῦ «Παρνασσοῦ» παρέκαμψε τὸν σκόπελον τῆς ἀφηγήσεως τῶν ἀνδρικῶν τούτων συνηθειῶν, διότι οὔτε πολὺ τιμητικὰ διὰ τὴν νοημοσύνην τοῦ φύλου τοῦ τῶν χρόνων ἐκείνων εἶναι, οὔτε πνευματικὴν ὑπεροχὴν τοῦ τότε ἀνδρὸς ἀποδεικνύουν, οὔτε τὴν γυναικῶν ὑποτιμοῦν καὶ ὑποβιβάζουν ὅπως αἱ χυδαίολογίαι τοῦ ἀσήμευ Ἀμοργίνου στιχουργοῦ. Ἡθέλησε τούναντίον μόνον τὰς κατὰ τῶν γυναικῶν γνώμας τῶν Ἑλλήνων τῆς ἀρχαιότητος νὰ ἀναφέρῃ, διὰ τὸ ἔχῃ ὑπεραυτοῦ τὸ κύρος τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς εἰς γνώμας, ἃς περὶ τῆς ἀδυναμίας τῶν γυναικῶν τῆς σήμερον προτίθεται ἴσως νὰ διατυπώσῃ.

ΧΟΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΩΝ

Ὁ ἀγέρας φυσάει μανιασμένος καὶ διώχνει μὲ πείσμα τὰ σύμφερα· θαρρεῖς πῶς τὸ ἕνα κυνηγᾷ τὸ ἄλλο καὶ ὅλα χάνονται στὸ ἄπειρο. Ἡ βροντὴ ἀπὸ μακριὰ ταραξίει τὴν ἡσυχίαν τῆς νύκτας· κάτου στήν ἀίρη τοῦ ὀρίζοντα φαίνονται μερικὰ ἄσπρα σύμφερα, λές καὶ εἶναι ὁ καπνὸς τοῦ μακρυνοῦ κανονοβολισμοῦ τῆς μεγάλης γιγαντομαχίας ποῦ γίνεται κεῖ κάτου. Νὰ ἡ φωτιὰ τοῦ μαύρου κανονιοῦ περνάει γιὰ μὴ στιγμὴ τὰ σκοτάδια τῆς νύκτας, ἀκολουθεῖ ἡ φοβερὴ βοή καὶ τώρα σὲ λίγο θὰ ἴδῃς τὰ δάκρυα τῆς δύστυχης μάνας ποῦ χάνει τὸ παιδάκι της μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι νὰ δροσίσεινε τὴ γῆ.

Ἡ μάχη τελειώνει καὶ ὀλόκληρο τὸ φεγγάρι προβάλλει τώρα στὸν καθάριον οὐρανὸ καὶ σὰν βασιληᾶς ἀνάμεσα στοὺς νικητὰς στρατοὺς του σέβνει τ' ἀσημένιο ἄρμα των καὶ δίνει παντοῦ φῶς καὶ χαρὰ. Μὰ δὲν βαστάει πολὺ ἡ δόξα του αὐτῆ· μαῦρος δράκοντας προβάλλει πάλι στὸν καταγάλανο οὐρανὸ, μὲ φειδωτὴ οὐρὰ καὶ μὲ θεόμακρα χέρια καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ κυνηγᾷ. Τρέχουν μὲ λύσα καὶ οἱ δύο τους καὶ τέλος προφτάνει τὸ σύμφερο τὸ φεγγάρι καὶ τὸ κλίνει μέσα στήν μαῦρη καὶ θλιβερὴ ἀγκαλιά του. Γιὰ μὴ στιγμὴ χάνεται ὀλότελα, ἔπειτα ἀπὸ μὴ ἀκρὴ ξεφεύγει μὴ χρυσὴ γραμμὴ, λές καὶ εἶναι τὸ αἶμα τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ χύνεται μέσα ἀπ' τὸ σφιχταγκάλισμα αὐτοῦ τοῦ μαύρου δράκοντα. Χάνεται ὁ βασιληᾶς καὶ πάλι ἡ ὀλοτρόγυρα φύση βυθίζεται στὸ μαῦρο σκοτάδι.

Τότε ἀκούγεται μὴ ὑπερκόσμια μουσικὴ, μὴ μουσικὴ ἀνείρου καὶ φρίκης: εἶναι ἡχος αὐλοῦ ἄγνωστος στὴ γῆ καὶ τυμπάνου βαριοῦ ποῦ βογκάει σὰν ἀναστεναγμὸς, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον.

Τραγοῦδις πένθιμα καὶ χλωπὰ συνοδεύονται τὰ ὄργανα.

Ἡ ἀπαισία αὐτῶν ἀρμονία ὅσο πάει γίνεται μεγαλοπρεπέστερη, φριχτότερη, τέλος στήν ἐρημομένη πεδιάδα ἀπὸ τὴν φωτιὰ τοῦ κεραυνοῦ καὶ τὴν λύσα τοῦ ἀγέρα, φαίνεται ὁ χο-

ρὸς τῶν σκελετῶν, ποῦ πανηγυρίζουνε τὸ συναπάντημά τους ἐκεῖ· εἶναι μέρα καὶ βγαίνουν ὅλοι ἀπὸ τοὺς τάφους. Ἐκεῖ βλέπεις σκελετοὺς νηῶν ποῦ ποτὲ δὲν χάρηκαν τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγάπης στὴ γῆ, σφιχταγκαλιασμένους μὲ σκελετοὺς ἀγαπημένους νὰ χορεύουνε συνοδευμένοι ἀπὸ τὴν πένθιμη ὀρχήστρα, τὸ τρίξιμο τῶν κοκκάλων τους συνοδεύει τὴν μουσικὴν. Τὸ σκοτάδι ὅσο πάει γίνεται καὶ βαθύτερο. Πάει τὸ φεγγάρι, χάθηκε μέσα στὴ μαῦρη ἀγκαλιά τοῦ δράκοντα. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται πάλιν ἡ βροντὴ, ὁ κεραυνὸς, πύρινο φεῖδι περνάει, καὶ φωτίζει γιὰ μὴ στιγμὴ τὸ σκοτάδι, τὰ οὐράνια στρατεύματα κίνησαν νὰ πᾶν νὰ λευτερώσουν τὸ βασιλεῖό τους· στὴ φοβερὴ βοή τῆς βροντῆς ἐνώνονται οἱ ἦχοι τῆς παράδοξης μουσικῆς τῆς κοιλάδας, καὶ χορεύουν οἱ σκελετοὶ ὅλοι γύρω τώρα καὶ ἀνάμεσα στὸ μαῦρο σκοτάδι ἀσπρίζουνε τὰ γυμὰ κόκκαλά τους. Ὁ χορὸς τοὺς δίνει ζωὴ ἀληθινὴ εἰς τὴ βυθιὰ νύχτα φωτίζουνε οἱ φοβερὲς λάμπες τῶν ἀδειων ματιῶν τους.

Τὸ σκοτάδι περνᾷνε μεγάλες φλόγες καὶ φωτίζουνε μὲ κόκκινες ἀναλαμπές τοὺς ἄσπρους σκελετοὺς. Καίγεται τὸ ἀπέναντι δάσος, ὁ κεραυνὸς περνῶντας ἀνάμεσα στὰ νέα καὶ γεμάτα ζωὴν δένδρα ἀφήνει πίσω του τὴν καταστροφή. Ἡ φωτιὰ ὅσο πάει καὶ γίνεται μεγαλείτερη, φτάνει τὴν ἐρημὴν ἐκκλησοῦλα τοῦ νεκροταφείου. Νὰ ἡ φλόγα γλύφει τὸ ἔλατο ποῦ εἶνε κρεμασμένη ἡ καμπάνα της καὶ τὸ κάνει νὰ τρέμῃ καὶ ἀκούγεται μέσα στήν βοή αὐτῆ, στὸ ἀλληλοσπάρραγμα τῶν στοιχείων ὁ θλιβερός ἦχος της νὰ κράζῃ τοὺς σκελετοὺς νὰ γυρίσουνε στὰ μνήματά τους, γιὰ νὰ τοὺς φυλάξῃ πάλιν στὰ σπλάχνα της ἡ γῆ καὶ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ θεῖο ποῦ ὅσο πάει γίνεται τρομαχτικώτερο. Καὶ τότε βλέπεις σπαραχτικὸς ἀποχαριτισμοῦ καὶ φιλήματα ἀγάπης καὶ ἔρωτα ν' ἀνταλλάσσονται ἐπάνω στὴ μαῦρη πεδιάδα καὶ φεύγουν χαίροπιασμένα τ' ἀγαπημένα ζευγάρια, θέλοντας νὰ κερδίσουν καὶ τὴν ἐλάχιστη στιγμὴν πρὸ τοῦ νέου χωρισμοῦ τους.

Εἰρήνη Νικολαίδου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Πολύτιμα κοσμήματα.

Κῆποιος φίλος μου, χαρρακτηρίζων μὲ ποτε, ἀπηρίθμησε μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν μου καὶ τὴν ἀγάπην μου διὰ τὰ κοσμήματα. Τὸν εἶχα νομίσει ὑπερβολικόν. Ἄλλὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψίν μου εἰς τὸ Μέγαρον τῶν κοσμημάτων καὶ μὲ τὴν ἀπελειωτὸν ἀφήγησίν μου τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεών μου πείθομαι καὶ ἐγώ, ὅτι ἡ ἀδυναμία μου αὕτη ὑπερβαίνει κάθε ἄλλην.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐνῶ εἶχα ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ συμειώσω σήμερον ἐντυπώσεις μου ἄλλας καὶ πολὺ πλέον σοβρὰς καὶ πλέον ἐνδιαφερούσας ἀπὸ τὰς τῶν κοσμημάτων, ἰδοὺ ὅτι καὶ πάλιν τὸ ἀγαπητὸν κόσμημα μὲ παρασύρει, μὲ ἐλκύει καὶ ἐπανερχομαι πάλιν εἰς αὐτό.

Ὅτι τὰ πολύτιμα μέταλλα ἔχουν μαγνήτην, ὅτι καὶ τὸν ἀπαθέστερον τῶν θεκτῶν συγκινεῖ ἡ θέξις ἡ πολλοῦ χρυσοῦ ἢ πολλῶν καὶ βαρυτίμων ἀδαμάντων δὲν ὑπάρχει ἀμφιβο-

λία. Όταν λοιπόν, πλὴν τῆς ἀξίας, μὲ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἡ φύσις ἐφωδίασε τὰ ὀρυκτὰ αὐτὰ σώματα, προστεθῆ εἰς αὐτὰ καὶ ἡ ἀξία μεγάλης τέχνης, ὅταν δὲν εἶναι μόνον βρῦτιμα διὰ τοὺς πολιτίμους λίθους των, ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην τέχνην των, τότε πλέον ὅσον καὶ ἂν ὁμιλήτῃ κανεὶς δι' αὐτὰ ποτὲ δὲν θὰ ἐξωτερικεύσῃ ἀρκετὰ τὰς ἐντυπώσεις του.

Καὶ ἀκριβῶς περὶ τῶν κοσμημάτων, τῶν ἐκτεθειμένων εἰς μουσεῖα, ὡς ἀντικείμενα τέχνης, καὶ τὰ ὁποῖα τὰ ἐν λόγῳ μουσεῖα ἢ οἱ συλλέκται των ἐκθέτουν, θὰ ὁμιλήσωμεν σήμερον.

Καὶ πρῶτον περὶ ἐνὸς κτενίου τῆς κεφαλῆς τὸ ὁποῖον ἐκθέτει τὸ Μουσεῖον τῶν κοσμητικῶν τεχνῶν τοῦ Ἀμβούργου.

Ὡς βάσις τῆς κτένης αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὰ δόντιζα εἶναι ἀπὸ διαφανεστάτην χρυσιζούσαν ταρταρούγαν εἶναι τρεῖς χρυσαῖ νύμφαι ὀλόγγυμοι, πλέουσαι εἰς κύματτα γαλανὰ καὶ ἀφρίζοντα, σχηματισμένα ἀπὸ διαφανῆς σμάλτο. Εἶναι ἄ πλούστατα θαυμάσιον. Αἱ τρεῖς ἐκεῖναι νύμφαι νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι ζωνταναὶ καὶ τὸ κύμα τὸ γαλανὸν φαίνεται ὡς νὰ περιβάλλῃ τὰ ὠραῖα σώματα μὲ ἀληθινούς ἀφρούς.

Τὸ ἴδιον μουσεῖον ἐκθέτει μίαν φούχταν ἀπὸ λευκὰς ἀνεμώνας, αἱ ὁποῖαι βγαίνουν ἀπὸ τὸ βάθος ὑποκίτρινον φυλλωμάτων. Εἶναι τόσον ἀληθινά, ἂν καὶ ὀλόκληρα τὰ ἄνθη εἶναι ἀπὸ σμαλτωμένον χρυσόν, φαίνονται τόσον λεπτὰ τὰ πέταλα καὶ τόσον μαλακά, ὥστε σὰς ἔρχεται διάθεσις νὰ τὰς μυρισθῆτε.

Ἡ Σάρα Βερνάρ ἐκθέτει καὶ αὐτὴ μίαν κτέναν θαυμασίαν, λεπτήν καὶ διαφανῆ τόσον, ὥστε νὰ μὴν εἴπωρῃ τις νὰ ἐνοησῆ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί χρῆσις αὐτῆς. Ἐνα καὶ μόνον ἄνθος ὑποκύκλιον, τὸ γνωστὸν ἄνθος τοῦ ἀγκαθιοῦ, ἀπαραμίλλως ἀθρόν καὶ φυσικόν, φυτρώνει ἀπὸ τὸ βάθος πυκνοῦ φυλλώματος ἀσημένιου.

Ἡ ἴδια Σάρα ἐκθέτει παρὰ πέρα ἓνα θαυμάσιον βάζον ἀπὸ ἐν ὀρχιδιοειδὲς ἄνθος ὀλόγγυρον.

Ἡ μεγάλη δούκισσα Alexis ἐκθέτει ἐπίσης ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Μίαν ὠραῖαν ἄλυσιν στολισμένην μὲ ἄνθη χρώματος τριανταφυλλί κοράλι, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὰ πλάγια φαίνονται ὡς φίλιτις ἢ ὡς ἀπὸ ροκανίδιαν ροδίνου μαρμαρόν.

Μίαν μπομπονιέρην ἀπὸ ἐν μέταλλον ἀγνωστον, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει ὡς λεπτὴ λινὴ μπατίστα, τοῦ ὁποῖου φαίνεται καὶ τὸ φάδι καὶ τὸ σημόνι, ὡς νὰ εἶναι ὑφασμένον, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι οὔτε ἀσήμι, οὔτε ἀφρόδ ἀσημιῶν, οὔτε πλάτινα. Ἡ μπομπονιέρη αὐτὴ στολιζέται μὲ χρυσαῖς νυμφάς, αἱ ὁποῖαι ἐνῶ ἔχουν τὸ φυσικὸν χρῶμα χρυσοῦ μὰτ ἀζρνης φαίνονται ὡς φυσικαὶ κίτρινοι. Καὶ κοντὰ εἰς αὐτὰ ὁ μέγας δούξ Ἀλεξῆς ἐκθέτει ἓνα κρατῆρα ἀσημένιον, ὅλον σκαλισμένον, τὸν ὁποῖον κρατοῦν δύο θαυμάσιοι σκελετοὶ δικεφάλων ἀετῶν.

Ἡ πριγκίπισσα Κιτακουζινοῦ ἐκθέτει ἐν περιδέραιον πλεγμένων μαργαριταριῶν, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποῖου τρεῖς νύμφαι εἶνε ζωγραφισμέναι ἐπάνω εἰς τρεῖς γεγάλους ὀπαλίους λίθους ὑπὸ τὴν μέθην τῶν χρωμάτων τῶν ὁποίων, συναντῶνται εἰς φίλημα τὰ τρία στόματα τῶν νυμφῶν.

Ἀνώνυμος βασιλίσσα ἐκθέτει ἐν περιδέραιον πρωτότυπον καὶ μοναδικόν εἰς τὸ εἶδος του. Ὅλον ἀποτελεῖται ὡς ἀπὸ ὀπάλινα πλατεῖα φύλλα. Ἐπάνω εἰς αὐτὰ φαίνεται νὰ περιπλέκωνται

κλάδοι ἀτσάλινιοι, οἱ ὁποῖοι σκορπίζουσι φωτεινὰς ἀνακμπάς. Εἰς τὸ μεταξὺ τῶν φύλλων κρέμονται ἀπὸ μικρὰς ἀλύσεις μικροσκοπικαὶ νύμφαι ἄλλαι σμαλτωμέναι καὶ ἄλλαι ὀλόγγυμοι. Ἡ ἴδια ἐκθέτει ἐν βραχιόλι ἀποτελούμενον ἀπὸ δύο γιγαντιαίους χρυσοπρατίνους δράκοντας, τῶν ὁποίων αἱ οὐραὶ συστρεφόμεναι κρατοῦν ἓνα κίτρινον ἀδάμαγτα μεγαλύτερον λεπτοκαρύου. Ἡ ἴδια ἐκθέτει ἓνα σκαρμπένον, κατασκευασμένον ἀπὸ ἐν μεγάλο μαργαριτάρι εἰς εἶδος πλάκας, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια σχηματίζονται ἀπὸ δύο θαυμάσια σμαράγδια. Ἡ ἴδια ἐκθέτει ἐν διάδημα, τοῦ ὁποῖου τὸ σχῆμα ὁμοιάζει μὲ τὰ χρυσαῖ τῆς κεφαλῆς στολισματα τῶν ἀρχαίων ἐλληνίδων. Ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ τρεῖς παμμεγίστας opales, σφηνωμένους μέσα εἰς κύκλους ἀπὸ χαλκῶν πράσινων. Ἀπὸ τὸ μέσον τῶν τριῶν λίθων φαίνεται ὡς νὰ βγαίνει ἓνας κορμὸς γυναικὸς μὲ πλαστικούς βραχιόνες, οἱ ὁποῖοι εἰς μίαν ὠραῖαν ἀνεστραμμένην καμπύλην τοῦ σώματος φέρονται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, καὶ ὑψώνουν ὡς ἐπάνω εἰς τὸν ἀέρα ἄλλην opale θαυμασίαν χρωμάτων, ἡ ὁποία ἀκτινοβολεῖ ὡς ἥλιος.

Μόνον εἰς τὴν κεφαλὴν μιᾶς Αἰγυπτίας βασιλίσσης τῶν παλαιῶν χρόνων ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ τοιοῦτο διάδημα. Ἀλλὰ μήπως τὸ περιδέραιον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου τὰ σουβλερὰ μαργαριτάρια βγαίνουν ἀπὸ κεφαλαῖς σκύλλων σμαλτωμένους δὲν θὰ εὐρέθῃ ἀρὰ γε εἰς τὸν τάφον κανενὸς Φαρκῶ, ἀπὸ ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι χιλιάδες τώρα χρόνια κοιμῶνται κάτω ἀπὸ τὰς πυραμίδας; Καὶ μήπως οἱ ἀπὸ πράσινα φεῖδια φλόγγοι, μὲ τὰ κύματα τῶν μαργαριταριῶν, τὰ ὁποῖα ἐμοῦν εἰς κάθε κίνησιν δὲν θὰ ἐστόλιζαν τὰ στήθη, ποῖος ξέρει, ποῖας Σαλαμπῶ ἢ Σεμιράμιδος;

Ταξιδεῦτρια

Ἡ ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ὁ Κώστας Μεριδῶρ ἦτο πρῶτος διερμηνεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ρωσικῆς Πρεσβείας, ἐθεωρεῖτο δὲ ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν ὡς εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον περιζητήτους γαμβροὺς τοῦ Πέρην. Εἶχε περάσει καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον στάδιον τῆς νεότητός του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ὠραῖος καὶ ἐπεμελεῖτο πολὺ τὸ κάλλος του, διετρεῖτο ἀρκετὰ ἀνθηρὸς. Μόνον τὰ γένειά του εἶχεν στακτίνει πολὺ καὶ ἂν δὲν εὐρίσκεν ὅτι τοῦ ἐπήγαιναν μὲ τὸ σκονισμένον χρῶμα των πολὺ καλλίτερα παρὰ ὅταν ἦσαν μαῦρα, βεβαίως θὰ τὰ ἐχρωμάτιζεν ὡς ἔλεγε. Καὶ τότε μόνις θὰ ἐφάνετο τριάντα πέντε χρόνων, ἐνῶ ἴσως εἶχε περάσει καὶ τὰ σαράντα πέντε.

Πολλάκις εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἐνυμφεύετο, πότε κορίτσι, ἀπὸ καλὰς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας καὶ πότε ξένος πάντοτε ὅμως τὰ διάφορα συνοικεσία του διελύοντο, ἄλλοτε διότι ἡ νύμφη δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν μητέρα του, ἄλλοτε διότι ἡ ὑποσχεθεῖσα προῖκα δὲν ἦτο πραγματικὴ καὶ ἄλλοτε δι' ἄλλους λόγους. Αἱ καὶ γλῶσσαι διέδιδαν μετ' ἐπιτάσεως ὅτι ὁ Κώστας Μεριδῶρ ἦτο φοβερὰ ἐρωτευμένος μὲ μίαν πολὺ γνωστὴν ἑγγαμον κυρίαν τοῦ Σταυροδρομιοῦ — καὶ τὸ ὄνομα τῆς κ. Παλβίδου ἐψιθυρίζετο — καὶ δι' αὐτὸ ἀπέφευγε νὰ νυμφευθῆ. Ἄλλοι πάλιν ἔλεγον ὅτι ὁ Κώστας Μεριδῶρ

εἶχε νυμφευθῆ πολὺ νέος μὲ μίαν ζωγράφον, ἡ ὁποία εἶχε μείνει δι' ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Σταυροδρομὸν καὶ ἡ ὁποία εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον εἶχεν ἐξαφανισθῆ, χωρὶς κανεὶς, οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ δυνηθῆ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἔγνη τῆς.

Συνήθως αἱ διάφοροι διαδόσεις τοῦ κόσμου περὶ τῶν οἰκογενειακῶν τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ στεροῦνται ὑποστάσεως, ἡ τοῦλάχιστον μεγαλοποιῶνται εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ὅσον ἀπέβλεπαν ὅμως τὸν Κώσταν Μεριδῶρ ὅλοι αἱ περὶ αὐτοῦ διαδόσεις, μήτε καὶ αὐτοῦ τοῦ μυθιστορικοῦ γάμου τοῦ ἐξαίρουμένου, ἦσαν ἀληθέσταται.

Ἀληθῶς εἶχε νυμφευθῆ νεώτατος ἐξ ἔρωτος μὲ μίαν καλλιτέχνιδαν, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων του καὶ ἀληθῶς ἡ νέα σύζυγός του εἶχεν ἐξαφανισθῆ μόνις ὀκτὼ ἢ δέκα ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον του, ἐν στιγμῇ ἀπελπισίας, ἀκριβῶς, διότι εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὰς σχέσεις τοῦ νέου συζύγου τῆς μετὰ τῆς χήρας τότε ἀπὸ τὸν πρῶτόν της γάμον καὶ μετέπειτα κ. Παλβίδου.

Εἰδήσεις τῆς γυναικὸς τοῦ ἐλάμβανε μόνον κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τῆς ἀπομακρυνσεώς της. Δι' ἐπιστολῆς της τοῦ ἔκαμνε γνωστὸν ὅτι εἶχεν ἀποκτήσει μικρὸν υἱόν, κερπὸν τῶν ὀλίγων ἡμερῶν τῆς ἐγγάμου ζωῆς των, ὡς βραδύτερον τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ μικρὸς ἐμεγάλωνεν αἰσίως, ὅτι τοῦ ὁμοιάζε πολὺ, ὅτι εἶχεν ἀρχίσει νὰ περιπατῆ καὶ ὅτι ἴσως μίαν ἡμέραν μητέρα καὶ υἱὸς θὰ ἤρχοντο εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπίστου συζύγου.

Πρὶν ἢ μάθῃ τὴν γέννησιν τοῦ μικροῦ ὁ Κώστας Μεριδῶρ ἐπόθει καὶ ἤυχετο νὰ ἴδῃ τὴν νέαν σύζυγόν του ἐπιστρέφουσαν πλησίον του. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὅμως, καθ' ἣν ἔμαθεν ὅτι ἦτο πατέρα, ἓνα παράδοξον αἰσθημα ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του. Ἀντὶ νὰ ποθῆ νὰ ἴδῃ τὸ παιδί του, ἀπειναντίας ἤσθάνετο μίαν ἀκατανίκητον στενοχωρίαν νὰ τὸν κυριεύῃ καὶ μόνον μὲ τὴν ιδέαν τῆς πατρότητός του. Πολλάκις προσεπάθει νὰ ἐξηγήτῃ μόνος του τὸ αἰσθημα του αὐτό, ἀλλὰ τοῦ ἦτο ἀδύνατον. Ἐν πρᾶγμα ἤξευρεν : ὅτι δὲν ἤσθάνετο καμμίαν ἀγάπην, καμμίαν στοργὴν διὰ τὸ παιδί αὐτό, τὸ ὁποῖον βεβαίως ἦτο ἰδικόν του. Καὶ ὡς ὅλοι οἱ blasés τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, συνεπέρινε : μήπως δι' ὅσα παιδιὰ κάμουν αἱ γυναῖκες, τὰς ὁποίας τυχαίως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σχετίζομαι, ἔπρεπε νὰ αἰσθάνωμαι ἀγάπην ; Ὅχι βέβαια. Διατί λοιπὸν καὶ μὲ αὐτό ;

Καὶ ὅταν ἤκουε νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὰ καθήκοντα τῶν πατέρων καὶ διὰ τὸ πατρικὸν φίλτρον, ὁ Κώστας ὕψωνε τοὺς ὤμους του καὶ ἐμουρμούριζε μέσα του : *παρ' ἑμὲ*. Ὅλα αὐτὰ εἶναι λόγια, εἶναι συνήθεια, εἶναι suggestion καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀντὶ λοιπὸν ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ νὰ συντελέσῃ, ὅπως ἀνενωθοῦν οἱ δεσμοὶ τῶν δύο χωρισμένων νέων συζύγων, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἔφερον ὅπως διόλου ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Ὁ Κώστας δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ εἰς τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς γυναικὸς του, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔγραψεν, ὅχι κατ' εὐθεῖαν — διότι οὐδέποτε τοῦ εἶχε δώσει τὴν διεύθυνσιν τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει — ἀλλὰ διὰ μιᾶς εἰς Ἀθήνας φίλης της. Ἐκεῖνη ἀφοῦ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν του δὲν ἔγραψε πλέον καὶ βαθυμῶν καὶ κατ' ὀλίγον ὁ Κώστας εἶχε λησμονήσῃ καὶ τὴν ὑπαρξίν της ἀκόμη. Ἀπέφυγε μάλιστα καὶ νὰ ἐνθυμηθῆτῃ καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην τῆς

τρελλῆς ζωῆς του, ὅπως τὴν ὀνόμαζε· καὶ ὅταν τυχαίως ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην του, τὸ φάσμα τοῦ ἀγνωστοῦ παιδιοῦ, τοῦ ὁποῦ ἦτο ὁ πατήρ, ἐσκίαζε καὶ τὰς ὠραϊότερας τῶν ἀναμνήσεών του.

Τὴν ἀγάπην του μὲ τὴν κ. Παλβίδου, ἀγάπην χρονολογούμενην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς χηρείας της, εἶχε διατηρήσει καὶ διότι ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ἱκανοποιεῖ τὰς φυσικὰς ὀρέξεις του καὶ διότι εἶχε συνειθίσει νὰ περνᾷ κάθε ἡμέραν δύο τρεῖς ὥρας εἰς τὸ σπῆτι της, εἰς τὸ ὁποῖον τότε αὐτὴ τοῦ ἐπαδαφιλευε περιποιήσεις ὡς φίλη καὶ τότε ὁ σύζυγός της τοῦ ἀπένεμεν ἰδικιτέρην ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην. Εἰς τὸ τραπέζι των μεσημέρι καὶ βράδου ὑπῆρχε μίαν κενὴ θέσις, ἡ ὁποία πάντοτε τὸν ἐπερίμενε. Εἰς τὸ ὠραῖον κόκκινον σαλονάκι τῆς κ. Παλβίδου, εἰς τὴν προεσπερηνὴν ὑποδοχὴν της, ἓνα φλιτζάνι μὲ ἀχνίζον τσάι ἐσερβίετο πάντοτε καὶ ἐτοποθετεῖτο εἰς τὸ τραπέζιαί του, εἰς τὴν γνωστὴν, τὴν ἰδικὴν του θέσιν, τὴν καλλιτέρην πλησίον τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ὅταν ἐγεννήθη ὁ μικρὸς τῆς κ. Παλβίδου εἶχε μεταβάλλει δι' ὀλίγας ἡμέρας τρόπον ζωῆς. Ἐπειτα ὅμως ἐκ τῶν πρώτων εἶχεν εἰσαχθῆ παρὰ τοῦ συζύγου εἰς τὸ ἰδιαίτερον boudoir τῆς ἐν ἀναρρώσει μητρὸς καὶ ἀργότερον ἡ παρατηρούμενη ὁμοιότης μὲ τὸν μικρὸν ἐκολάκευεν ἀρκετὰ τὸν ἐγωῖσμόν του. Δὲν ἠγάπα, κυρίως εἶπεῖν, τὸ παιδί αὐτό, τὸ ὁποῖον παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν εἶχε γεννηθῆ ἀθηνικόν καὶ ἐφάνετο καταδικασμένον νὰ ὑποφέρῃ εἰς ὄλην τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ ἤσθάνετο ἐν εἶδος κυριότητος ἐπ' αὐτοῦ, ὅσαςκις ἴδια εὐρίσκετο ἀπέναντι τοῦ γέροντος Παλβίδου, ὁ ὁποῖος τόσον ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν πατρότητά του. Καὶ ἠρέσκετο ὅταν ὁ γέρον ἐδίκε διαταγὰς, σχετιζόμενος μὲ τὸ παιδί, νὰ τὰς ἀναρῆ αὐτὸς καὶ νὰ δικτάσῃ ὅπως τὰ ἀντίθετα.

Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐζήτηε ἐπιτήδεις, σκοπίμως νὰ προκαλέσῃ ρῆξιν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ συζύγου, τοῦ ὁποῖου τὴν θέσιν λαθραίως εἶχεν ἀρπάσει ὅχι μόνον εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν στοργὴν τοῦ τέκνου του καὶ εἰς αὐτὴν τὴν διοίκησιν τοῦ σπιτιοῦ του. Ἀλλ' ὅσον αὐτὸς προεκάλει, τόσον ὁ Παλβίδης ἐνέδιδε καὶ τόσον ἐγένετο φιλικώτερος μαζῆ του. Ὅχι ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ γυναῖκα του δι' ἐπιβολῆς τοῦ εἶχε μεταδώσει τὴν πρὸς τὸν Κώσταν ἀγάπην της καὶ τὴν ὑπομονὴν της νὰ ἀνέχεται τὰς ἰδιοτροπίας του καὶ τὴν ἀνάγκην ἣν ἤσθάνετο νὰ τὸν βλέπῃ καὶ νὰ κринθῆ διὰ τῶν ἰδικῶν του σκέψεων καὶ ἀντιλήψεων. Ἐὰν παρήρχοντο δύο ἡμέραι χωρὶς ὁ Κώστας νὰ φωνῆ, ὁ Παλβίδης ἀνησύχει, ἐστενοχωρεῖτο, ἔτρεχεν εἰς ἀναζήτησίν του. Καὶ δὲν ἠσυχάζετο παρὰ ὅταν ἐπείθετο ὅτι δὲν εἶχε λόγους νὰ εἶναι δυσηρεστημένος καὶ ὅτι αἱ σχέσεις των ἐξηκολούθουν, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἡ ἄρνησις λοιπὸν τοῦ Κώστα νὰ ἔλθῃ μαζῆ των εἰς Ἀθήνας διὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ νὰ περυσθῆ καὶ εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας μεγάρου, εἶχε πολὺ στενοχωρήσει τὸν κ. Παλβίδην, ὅστις διὰ τοῦτο ἦτο ὅλος νεῦρα καὶ ὅλος γρίνια καὶ μὲ τὴν γυναικά του καὶ μὲ τὸ παιδί του. Ἡ ἀφιρνιδία δὲ ἀφίξις του τὸν εἶχε τόσον χαροποιήσει, ὥστε ἐὰν τὸν ἔβλεπε κανεὶς θὰ ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς μάλλον ἢ ἡ γυναῖκα του ἦτο εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Κώστα.

Ἐνῶ ἔτρωγαν, ἠκούσθησαν ἀπὸ τὴν παρακειμένην αἴθου-

σαν φωναί παράδοχοι και έπειρημαί, αί όποια έτελείω-
ναν με hip hip και ούρά. Ό μικρός, ό όποιος ένώπιον του
Κώστα άνέκτα την παιδικήν ζωήρητα και έλευθερίαν του
άφησε τό φαγητόν του και έτρεξε να ιδη τί συνέβαινε.

Έπληθη διηγούμενος ότι τό σαλονάκι ήτο 'σάν περι-
βόλι, στολισμένο όλο με προσινάδες και με άνθη, ότι όλοι
οι Άμερικανοί έτρωγαν μαζή και εξητωκραύγαζαν, πίνοντες
εις υγιάν των νικητών και της μίς Δούκλ. Άλλ' ότι ή μίς
Δούκλ έλειπε.

Έν τώ μεταξύ ό ύπρητής, ό όποιος έσέρβιρε, είχε φέρε
νέον φαγητόν και συνεπλήρωσε τας περί του γεύματος των
Άμερικανών πληροφορίας.

Έτρελλάθησαν αυτοί με την νίκη των; ήρώτησεν ό
Δέλβος και κάνον τόσον θόρυβον;

Τούς κάνει τό τραπέζι κείνη ή ώμορφη Άμερικανίδα,
είπεν ό ύπρητής. Έξώδεψε μόνον γιά λουλούδια άπάνω από
πεντακόσες δραχμές. Τά φαγητά έχουν όλα όνόματα άρ-
χατα Έλληνικά. Ό μάγερας όταν είδε τη λίστα έτραβούσε
τά μαλλιά του. Ποιός να του εξηγήση πώς έπρεπε να γεί-
νουν τά φαγητά αυτά. Καλά ποϋ αυτή δεν κάθησε 'ς τό
τραπέζι, είτε μη δεν ξέρω τί ξεμπερδέματα θα είχαμε.

Και γιατί δεν εκάθισεν εις τό τραπέζι; ήρώτησεν ό Κώ-
στας, ό όποιος ήρχισε να ενδιαφέρεται ιδιαιτέρως διά την
ήρωίδα του γεύματος εκείνου.

Γιατί έφυγεν ή συντροφιά της, νομίζω, είπεν ό ύπρητής.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΙ ΒΟΕΡΣ

Πρατώρια Σεπτεμβρίου 1900

Όταν έπρογευματίσαμεν εις του κ. Aubert γενικού προξένου της Γαλλίας
έν Πραιτωρία μετά του συνταγματάρχου Stahovitch άκόλουθου της Ρωσίας,
ή συνομιλία περιεστράφη φυσικώς εις τά του πόλεμου έπεισοδια και άνέκδοτα
και των δύο στρατών.

— Α γυναίκες Βόερς είναι πλέον αξιουθαύμαστοι από τους άνδρας. Λέγει ή
δεσποινίς Aubert "Έπρεπε να τας έδλέπατε την παραμονή της ήμέρας, καθ'
ήν οι Άγγλοι εισέβαλαν εις την πόλιν. Ό γενναίος Βόθα ώμίλησε διά βρα-
χέων εις τούς στρατιώτας του λέγων: "Δεν θα κρατήσω μετ' έμού, ειμή έ-
κείνους, οτινες έχουν αποφασίσει να πολεμήσουν μέχρι τέλους, όσοι δε θέ-
λουν να παραδοθούν ως μείνων εις την πόλιν". Τότε όλίγοι έξ αυτών έπι-
προσάσει ότι αί γυναίκες των είχαν ανάγκην αυτών, εισήλθαν έντροπισμέναι
εις την πόλιν. οι δε άλλοι νέοι ως έπι τό πλείστον ως και γενναίοι άπόμα-
χοι, ήκολούθησαν τον Βόθαν εις τό όρος.

"Α! έπρεπε να έδλέπατε πώς αί γυναίκες υπεδέχθησαν εκείνους, οτινες ύ-
πετάθησαν. Αί γραίαι Βόερς τρέμουσαι και αί νέαι φέρουσαι τον χωρικόν
σκορφόν των τους περιέμεναν με τά σαρώματα εις τας χείρας. Ουτιδανόι,
εφωρίζον, ούτω φέρονται οι άνδρες; Δώσατέ μας τά όπλα σας όσοι υπέ-
γωμεν να πολεμήσωμεν ήμετις εις την θέσιν σας... Και οι πτωχοί αυτοί
διάβολοι εισήλθον εις την πόλιν υπό τάς ύβρεις των γυναικών και υπό την
βροχήν των παντοφλών των γαιών."

"Α! τώρα έννοώ είπον, τό όλίγον τρυφερόν βλέμμα, τό όποιον μου ρίπτουν
αί γυναίκες και ιδίως αί γραίαι όταν με βλέπουν με τό «Khaki»!

"Khaki» είναι τό όνομα διά του όποιου οι Άγγλοι όνομάζουν τό
χρώμα της στρατιωτικής στολής των έν Τράνσβαλ στρατιωτών των, χρώμα
σκούρον κοκκινωπόν εξ ου και ή στολή όνομάζεται ούτω.

"Α! και σεις επίσης, μου είπε γελών ό συνταγματάρχης, όστις είχε φορέ-
σει και αυτός τό Khaki και είχε παρατηρήσει τους ίδίους άφόνους θυμούς.

— Προχθές, εξηκολούθησα, διηρομήνη την όδόν ήτις τελειώνει εις την οί-
κίαν του κ. Κρούγερ, περιπατών άργά και παρατηρών έδω και εκεί τους κή-
πους με την μεγάλην περιέργειαν παρατηρητού και τζεϊδειώτου, ότε μία ρω-
μαλάια Βόερ, ήτις έστέκετο έπι τό κατωφλίον της θύρας της ήρχισε να με
καταμετρά δι' ενός περιφρονητικού ύφους πολύ διασκεδαστικού. "Η καιλή γυ-
ναίκα φαίνεται ένόμιμεν ότι επεθεώρουν τας οικίας. Δεν είμαι βέβαιος περί
τούτου, άλλ' ήξούρω καλά ότι άν ήμην εις την διάθεσίν της, θα με έκαμνε

Φαίνεται ότι εξεφνα έλαβαν καμμιά κακή είδησι. Και έτο'
ένψ είχαμεν έτοιμάσει τό τραπέζι επάνω εις τό σαλόνι της,
πού ήταν στολισμένο 'σάν παράδειτος, εξεφνα διέταξε να
έτοιμασθη τό τραπέζι κάτω και εξήτησαν άμαξα γιά τας
έπτά.

"Έφυγε λοιπόν; ήρώτησεν ό μικρός, ό όποιος παρηκο-
λούθει με άκράτητον άγωνίαν την όμιλίαν του ύπρητέου.

"Έφυγεν ή άλλη κυρία με τά άσπρα μαλλιά και ό γυιός
της. Αυτή έμεινε μονάχη της.

Φαντάσου πόσον πλούσια θα είνε, είπεν ή κ. Δέλβου,
ώστε μόνον γιά λουλούδια να εξοδεύη τόσα χρήματα.

Και φαντάσου, φίλε μου, μυκλό αυτών των Άμερικανών,
είπεν ό Παλβίδης, να γεμίζουν με λίρες της τσέπες των κο-
ριτσιών των και να τας αφήνουν να γυρίζουν τον κόσμο μον-
νάχες των. Χθές τό βράδυ αυτή ή κωπέλλα μου είχε φανή
ύποπτος τόσον θόρυβον εκάμνεν έδω με τους ξένους και τόσα
γέλοια και τόσες όμιλίες με άνθρώπους, τους όποιους βέβαια
έβλεπε γιά πρώτη φορά.

Και σήμερα τό πρωί 'ς τας όκτώ, μόλις άνοιξα τό παρά-
θυρό μου, ποιόν νομίζεις είδα εις τον δρόμον; Την Άμερι-
κανίδα, φίλε μου, άπάνω εις τό ποδήλατον, όλομόναχη, να
έπιστρέφη, ποιός ξέρει από ποϋ;

Είχεν έβγει εις τας έξ, είπεν ή κ. Παλβίδου, ή όποία ήρ-
χισε ν' άνησυχή, βλέπουσα τον Κώσταν να προσέχη τόσον
εις τά λεγόμενα περί της Άμερικανίδος. Ποιός ξέρει, θα είχε

να περνούσα κακά με την σκουπά της. Είχε την πυγμήν έπι του δυνατού
γόμρου της και έπρόφερε λέξεις τας όποιας δεν ένόουν, άλλα είμαι πολύ
βέβαιος ότι δεν ήσαν τρυφερά!

Είχον μεγάλην έπιθυμίαν να γελάσω, άλλ' εκρατούμην άκαυχώς και συ-
ταρώς διά να έχω τό ύψος θυμωμένου Άγγλου, και ή καλή γυναίκα με συ-
νώδευσε διά τοιούτου βλέμματος, ώστε στραφείς εις τό άκρον της όδοϋ τό έ-
δλεπον εισέτι καρφωμένον έπ' έμού.

— Εις την γωνίαν του Κρούγερ; μία γυναίκα λέγει ή δεσποινίς Aubert,
ύψηλή με μίαν σκουφίαν όπως αυτή;

"Ω! είναι άργία" εάν την έγνωρίζον περισσότερο θα σας ώδήγουν να την
έδλέπατε. Άλλ' ήμπορείτε να ίδητε μερικάς κυρίας Βόερς, των όποιων ή συν-
διάλεξις θα σας είναι πλέον διασκεδαστική' όπως π. χ. ή κ. Βόθα, και ή
γγραία μου φίλη κ. Ζουβέρ. Τας γνωρίζω πολύ και δυνάμεθα να ύπάγομεν
μετά μεσημέριαν άν θέλατε.

"Α! έξαίρετα! έρχεσθε συνταγματάρχα;
— Διά σήμερα άδύνατον. Έπολέμησαν εις όλα τά μέρη αυτήν την έβδο-
μάδα; και έχω άρκετην ταχυδρομικήν εργασίαν να τελειώσω μάλιστα άν θέ-
λητε ν' άκούσετε νομίζω ότι μάχονταν άκόμη; Και πράγματι ήκούοντο τά
τηλεδόλα.

"Ω! λέγει ή δεσποινίς Aubert, γρήγορα τότε, εις της κ. Ζουβέρ. Όταν
άκούη τό τηλεδóλον είναι υπερβολική' δεν δύναται να σταλή εις την θέσιν της
θα σας κινήση ζωηρώς τό ενδιαφέρον.

Η οικία του γηραιού Τρανσβαλιανού στρατηγού ήτο πλήρης κόσμου, και
κινήτης; μεγάλη. Είναι οικία ισόγειος, σχήματος ως αί όλλανδικαί οικίαι
με έμμέγα εξώστεγον προς τά άριστερα και προς τά δεξιά έν περίπτερον με
μεγάλα όάλινα παράθυρα, χρησιμεύον δι' αήθουσαν ήτο άρκετά καλώς έπι-
πλωμένη και άναπαυτική, πλήρης άναμνηστικών πραγμάτων και άνθών.
Είς την αίθουσαν αυτήνησαν τρεις νέαι γυναίκες πολύ εξημμένοι, κάτωθεν δε
του έξωστέγου πλήθος Βόερς με τας μεγάλας εκ λεύκου ύψασματα; σκούφιας
των.

"Όταν κατέδμεν από την άμαξαν και είδον τό Khaki μου αί δυστυχεις αυ-
ται γυναίκες, μεγάλως εξεπλάγησαν άλλ' εις την αίθουσαν ή δεσποινίς
Aubert με ώνόμασε παρευθ; και ή γηραιά κυρία Ζουβέρ πενήθοροσα μου έ-
σπρίγξε την χείρα και με παρουσίασεν εις τας άλλας κυρίας.

"Αδύνατος, ήρω, με πρόσωπον όστρωδες και όφθαλμούς κοίλους με τά
χειλήν εσπρίγμένα ή κ. Ζουβέρ, άπέτελει καθ' όλοκληρίαν αντίθεσιν, με την φωτο-
τογραφίαν του μακαρίτου στρατηγού, του ειρηνικού αυτού πολεμιστού, όστις
έμεθίδια υπό την άρθρον γενειάδα του, ένψ τό πλατύ του στήθος και οι σύ-
ρεις του ώμοι ήσαν στολισμένοι διά παρασήμων και γαλονιών.

"Αμέσως έμάθωμεν τό αίτιον της μεγάλης αυτής κινήσεως, την όποια εί-
χομεν ίδει έμπροσθεν της θύρας. Αυταί αί πτωχαι γυναίκες ήσαν Βόερς, των
όποιων οι σύζυγοι ήσαν εις την μάχην και ή Άγγλική κυβέρνησις άρνούμενη
να τας τρέψη πλέον θα τας απέστειλε την έπαύριον να άνταμώσουν τους συ-
ζύγους των. Ήσαν αξιούδακρυτοι με τά παιδιά των εις τας χείρας, όλοι έ-
κλειον έμπροσθεν της θύρας. Έπειδή ή κ. Ζουβέρ και ό στρατηγός, όστις ή-

rendey-vous με κανένα από τους θυμωστας της.

Δέν πιστεύω, είπεν ή κ. Δέλβου. Αυτές τας rendez-vous
των και τους έρωτάς των δεν τους κρατούν μυστικούς.
"Επειτα αί Άμερι άνίδες είναι πολύ ήθικαί.

Παραμύθηζ! απήντησεν ό Παλβίδης. Διεφθαρμένες ως τό
κόκκαλο. Πώς μπορουν να είναι ήθικαί με τόσας έλευθερίας
Φαντάσου τώρα αυ' ή, μόνη έδω, κορίτσι μόλις δέκαεπτά
χρόνων, να έτοιμάζεται να δώση γεύμα εις τό ιδιαιτέρο της
σαλόνι εις τόσους νέους. Και να διδή τό δικίωμα εις όλους
αυτούς να πίνουν και να φωνάζουν σαν δαιμονισμένοι, εις
τό όνομά της. Χάλασε ό κόσμος, αδελφέ.

Και όμως όλοι λέγουν, ότι αί Άμερικανίδες είναι ήθικώ-
τεραι από τας Ευρωπαϊκας, διέκοψεν ό Δέλβος, ρίπτων ένα
βλέμμα συννενοήσεως προς την γυναίκα του και λοξοβλέπων
την κ. Παλβίδου.

Αυτός ό άνθρωπος δεν ήμπορούσε να συγχωρήση εις την
κόρην του Ν.κολάκη Μπέη τον γάμον της με τον εξάδελφόν
του, ό όποιος, εάν δεν ένυμφεύετο, θα έπρόοιζε χωρίς άλλο
τά κορίτσια του. Και διά τοϋτο δεν άφηνε καμμίαν περι-
στασιν, χωρίς να ρίψη κάποιον διαφορούμενον λόγον περί τι-
μίων γυναικών, ό όποιος ήμπορούσε εκείνην μεν να έμβάλη
εις στενοχωρίαν, ίσως δε να ήνοιγε και τά μάτια του εξα-
δέλφου του, ως προς τό ζήτημα της διαγωγής της γυναι-
κής του. Άλλ' ό πόλεμος έγινετο πάντοτε μυστικά, διότι ή
έπιτηδειότης της κ. Παλβίδου εις τό να προλαμβάνη πών

τό ό κάλλιστος των άνδρών, ήσαν ή πρόνοια των πτωχών, αί άηλιτισμένα
αυταί γυναίκες συνηροίσθησαν εις τό κατωφλίον της πάντοτε άνοικτης αυτής
θύρας' άλλ' ή κ. Ζουβέρ δεν ήδύνατο να κάμη τίποτε πλέον εις αυτάς, έ-
κτός μικρών βοηθειών ή ταρχή ύψ' ής κατέχετο την ήμπόδιζε να μου έμι-
λήση ως επεθύμει, άλλ' ό,τι έδλεπον ήτο πλέον ενδιαφέρον άφ' ό,τι θα μου
έλεγεν. Έν τούτοις από στιγμής εις στιγμήν τό τηλεδóλον εκίνει διά τό
ήχος του όλην την οικίαν 'έδλεπέ τις τότε την κ. Ζουβέρ να έγχευεται τά χει-
λή της εσπρίγγοντο περισσότερο, οι όφθαλμοί της έγινοντο σκληροί, όπισθεν
των όμματουαλίον της και ήθελε να φύγη' είπε να ζεύσουν την άμαξαν της,
άλλ' αί άλλαι κυρίαί την ήμπόδιζαν και την ήνάγκασαν να μείνη.

Ό μάτρο-Ζουβέρ είναι πολύ μακράν και δεν θα σας άφήσουν να περάσητε.
Κατόπι όταν έγινετο όλίγη ήσυχία, έστρέφετο προς τας πρό της
θύρας της πτωχας γυναίκας και μου τας έδεικνυε διά χειρονομίας ήηράς και
νευρικής, ως να μου έλεγεν:

— Βλέπετε λοιπόν τί μας κάμνουν;

III
Έγκατελείψαμεν την κ. Ζουβέρ, όπως έπισκεφθώμεν την κ. Βόθα, της ό-
ποιας ή οικία δεν ήτο μακράν της ιδίας της.

Τό ίδιον σχέδιον οικοδομής, τό αυτό εξώστεγον, τό αυτό περίπτερον, μόνον
έδω ό στολισμός, τά φυτά, τά άνθη είχαν κάτι τι τό πλέον έαρινόν, τό πλέον
ζωηρόν. Η κ. Βόθα νεαρά γυνή εις τριακότα έτών, λεπτή, έαυθή, κομψή,
με λεπτήν κατατομήν, με μεγάλους διαγυεις όφθαλμούς ήτον εις την αίθου-
σαν με τρεις άλλας κυρίας ένδεδυμένας μελανά.

"Όταν έγχεινη ή παρουσίας εκάθισα πλησίον της οικοδοσιόνης, παρ' ής
έξήτησα είδησεις περί του σύζυγόν της, τον όποιον πολύ εκωμίατα. "Ήσϋ-
χως ως να έπρόκειτο περί άνδρός, άναχωρήσαντος εις ταξείδιον, μου άπεκρίθη
ότι, αί τελευταίαι είδησεις ήσαν καλαί και ότι μετ' όλίγον ήλπιζε να έχη και
άλλας.

"Η κ. Βόθα έφόρει έσθήτα ίσχύρου σχήματος ως και ένδοξήμην γαρυφα-
λαιαν όμοίαν, με εκίαινα τά όποια έπλήρουν την αίθουσαν της' αί άλλαι κυρίαί
είχαν πένθος φαίνεται, διότι δεν έφεραν άνθη. "Η μία ιδίως μου έκαμε μεγά-
λην έντύπωσιν: νεωτάτη μελαχροινή, με όφθαλμούς μαύρους; πυρίνοιν, ώμί-
λει περί των κατακτητών με τονον τοσοϋτον άδιάλακτον, ώστε άμέσως υπέ-
θεσα ότι θα έχασεν έν τη μάχη πρόσωπον προσφίλης. "Όλαι έν τούτοις είχαν
έξωτερικόν υπέρηφανον, με όποιον έδεικνυιν ότι όλίγα έλπίδες περί ταχείας
είρηνοποιήσεως ύπήρχον.

— Είναι πολύ υπέρηφανος διά τον σύζυγον μου, λέγει ή κ. Βόθα και
πρέπει να εισθε βέβαιος, ότι ό άντισταή μέγρι τέλους. "Η δε μελαχροινή
κυρία με τό τραγικόν βλέμμα, άφου είπεν ότι ήτο όνόματος και αίματος
Γαλλικου και ότι εκολακείετο πολύ διά τοϋτο, μου έρριψε κατάστηθα αυτήν
την βολήν: Πώς γίνεται έν τούτοις εις την Ευρώπην να σοβήσθε όλοι τους
Άγγλους, ένψ μία φύχτα χωρικών τους άνθίσταται;

"Απών την απάντησιν εις τας εξοχότητάς των, Τους μεν, και Τους δε...
"Όλων μας οι σύζυγοι είναι εις την μάχην, λέγει μία άλλη και άν οι Άγ-
γλοι κατέκτων τό Τράνσβαλ θα τους έδιώκαμεν ήμετις αί γυναίκες.

ό,τι ήδύνατο να την εκθέση και να απαλάσσηται από τους
όκληρούς συγγενείς του άνδρός της ήτο τοιαύτη, ώστε με
την πρώτην ύποψίχην ένάντιον του, άναμφιβόλως θα ήναγκά-
ζετο και αυτός να άκολουθήση τον δρόμον των άλλων.

"Ό κ. Παλβίδης απήντησε: Καλές, καλές, βέβαια οϋτε
γυναίκα τέτοια ήθελα να έχω, οϋτε κόρην...

"Ό Κώστας τον διέκοψε: Έγώ βεβαίότατα-θα ήθελα να
έχω τοιαύτην γυναίκα....

"Η κ. Παλβίδου έγελασεν ένα παράδοξο γέλιο. "Η κ.
Δέλβου άφησεν ένα στεναγμόν άνγκουφίσεως. "Ό κ. Παλβί-
δης έσιώπησε και ό μικρός Κολός ήσθάνετο ότι του ήρχετο
να κλαύση, χωρίς να ξούρη διατί.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΕΛΛΗΝΙΣ ΙΑΤΡΟΣ

Έπληθη εν Βιέννης, όπου είχε μεταβή προς συμπλή-
ρωσιν των σπουδών της εις την ιατρικήν ή δεσποινίς Άλε-
ξάνδρα Παναγιωτάτου, άριστοϋχος του ήμετέρου Πανεπι-
στημίου.

"Η δεσποινίς Παναγιωτάτου φυσικόν ήτο να συνεχίση και
εις τό εξωτερικόν την εκτακτον εις την ώρκίαν έπιστήμην
της έπίδοσιν της και με την αυτήν ευφυίαν και ύπέροχον
νοσημοσύνην και αυταπάρνησιν, ήν άνέπτυξε και έδω εις τας
σπουδάς της. Ήκολούθησε διά τοϋτο έν Βιέννη τους έπιφα-
νεστέρους καθηγητάς των παιδικών και γυναικειών νοσοκο-

"Ένώ αυταί αί κυρίαί ώμίλων περί τοπικών πραγμάτων, παρατήρουν έπι
της εστίας μίαν φωτογραφίαν, όλίγον εθθαρημένη, παριστώσαν τον κ. και
την κ. Βόθα' ήταν εις τό άνθος της νεότητός των' ήτον άναμφιβόλως έν-
θύμημα του γάμου των και ό ήρω; μειδίων είχαν ήδη τό διαγυεις και και εϋθϋ
βλέμμα του, τό όποιον τόσην έντύπωσιν δίδει εις τό στρατόπεδον και εις ό-
λους εκείνους όσοι τον βλέπουν.

"Οις, ίδου σταματ' έμπροσθεν της θύρας ίππος εκ του όποιου κατέθε εις
"Άγγλος αξιωματικός, φέρον έπι του ώμου τό στέμμα του ταγματάρχου.
"Όν υπεδέχθησαν διά σιωπηλής και έπιφυλακτικής ευγενείας. Τόν ειζόν
πέμφει εις τό στρατόπεδον του έχθρου με προτάσεις και ήτον έπιτροπισμένος,
να έγχειρήση μίαν έπιστολήν εις την κ. Βόθα' παρατήρησα ότι ή έπιστολή ή-
το άνοικτή και δεν είχε λάβει την φροντίδα να την σφραγίση.

— Εσώρετε ποϋ είναι ό σύζυγός μου; ήρώτησεν ή κ. Βόθα άφου άγένωσθε
την έπιστολήν.

"Ό αξιωματικός με κίνημα ύπεκφυγής και έλαφρόν μειδίωμα είπεν; Δέν ή-
ξούρω."

Αί άλλαι κυρίαί, χωρίς να λάβουν μέρος, εις αυτήν την σκηνήν, εξηκολού-
θησαν να συνδιαλέγονται: "Όλλανδισαί, ένψ ή νεαρά μελαχροινή είχε πάντοτε
τό διάλλακτόν της βλέμμα.

"Εσκηκόθημεν και άπεχαρητίσαμεν. "Υπεσχηθήν να έλθω και άλλους να προ-
σφέρω τα σθή μου εις την κ. Βόθα, παρακαλέσας συνάμα αυτήν να διαδιδασθ
τους χαριετισμούς μου εις τον στρατηγόν.

— Είναι φοβερά, λέγω εξερχόμενος εις την δια Aubert' και έν οι Βόερς
ύποχωρήσουν θα χάσουν την εκτίμησιν των γυναικών των.

— Και είναι όλοι αί ίδια και άν θέλατε να σταματήσωμεν εις της κ.
Van Varmeloo της όποιας οι δύο υιοί είναι εις τον πόλεμον.

Ες της κ. Van Varmeloo ή αδη ύποδοχή ώ; και εις τας προηγουμένας
οικίας. "Ητο μόνον μετά της θαγατρής της, ήτις έφερε περίξ του πύλου της
ταινίαν με τά χρώματα του Τράνσβαλ.

— Φαντασθήτε μου είπε μεταξύ άλλων πραγμάτων, ότι χθές ή θυγάτηρ
μου είχαν έπι του πύλου της την αυτήν τα νάνα με τά τέσσαρα χρώματα μας;
Όταν ένας στρατιώτης την διέταξε να την εκδύη' αυτή ήρηθη' τότε ό στρατι-
ώτης ήθέλησε να της την πάρη βιάως, άλλ' ή κόρη μου δεν τον άφησε να
την έγχιση. Την επύριον προπενοθήν εις τον αξιωματικόν της άστυνομίας
και τοϋ είπον, ότι το Τράνσβαλ δεν έχι άκόμη κατακτηθη, ώστε έμεινε
έπισήμως Δημοκρατία νοτιοαφρικανική και συνεπώς έχομεν τό δικαίωμα να
φορώμεν τά χρώματα της σημαίας μας.

Κυρία, μου λέγει ό αξιωματικός όλίγον δυσχεστημένος, ό πόλεμος δεν
είνε πράγμα διά να γελάτε.

Πισανόν του απήντησα, Κυρία, άλλα δεν εθβάσατε έν τούτοις εις τό να
μας κάμνετε να κλαύσωμεν!

"Α! μάθετε ότι αυταί αί Βόερς έχουν άπικαι καρδίας και λέξεις Ρωμαί-
κάς, και αυτό ύπόσγεται πολλά διά τας προσεχεις γενεάς! !

μείων και εφόρτησε τακτικῶς ἀσκουμένη εἰς τὰς οἰκείας κλι-
νικὰς τούτων και φυσικὰ προεκάλεσε τὴν ἐκτίμησιν και τὸν
θαυμασμόν των διὰ τὴν τελείαν ἐπιστημονικὴν μὲρφοσὶν της.

Ἐφωδιασμένη ἤδη μετὰ τὰ πιστοποιητικὰ τῶν καθηγητῶν
της ἡ δεσποινὴς Παναγιωτάτου, ἦτις τότεν ἐτίμησε τὰς ἐλ-
ληνίδας και ἐδῶ και ἐν Εὐρώπῃ, θὰ ἐργασθῆ ἀναμφιβόλως
θριαμβευτικῶς και εἰς τὴν πρακτικὴν τῆς ἐπιστήμης της ἐξά-
σκησιν και θὰ εὐεργετήσῃ τὴν κοινωνίαν μας, παρέχουσα εἰς
αὐτὴν τὴν ὑπέροχον ἐπιστημονικὴν συμβολὴν της.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀλεξάνδρα, Βασίλισσα τῶν Ἰουδαίων, σύζυγος τοῦ βασι-
λέως Ἀλεξάνδρου και μήτηρ τοῦ Ἰρκανοῦ και τοῦ Ἀριστο-
βούλου. Ὁ σύζυγός της ἀνθρώπος ἀπότομος και σκαῖός διέ-
θεσεν ἐχθρικῶς ἐναντίον του τὸν λαόν, ὡς και τοὺς Φαρισαί-
ους ἰδίᾳ οἱ ὅποιοι συνώμωσαν ἐναντίον του ὅπως τὸν ἐλθρο-
νίσουν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἀπέθανεν ἀφοῦ ἀνεγώρισε πό-
σον κακὰ ἔκαμε νὰ δυσχερστήσῃ τότεν τὸν λαόν του.

Συνέστησε λοιπὸν πρὸ τοῦ θανάτου του εἰς τὴν σύζυγόν
τοῦ Ἀλεξάνδραν νὰ περιποιηθῆ τὸν λαόν και νὰ συμβουλεύε-
ται τοὺς Φαρισαίους εἰς πᾶσαν πρᾶξιν της· τὴν ἀρῆκε δὲ
ἀντιβασίλισσαν και κυρίαν νὰ ἐκλέξῃ μεταξύ τῶν υἱῶν της
ἐκεῖνον, ὃν ἐνόμιζε καταλληλότερον νὰ βασιλεύσῃ. Ἡ Ἀλε-
ξάνδρα μὴ ἔχουσα ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς υἱούς της, οἱ ὅποιοι
εἶχον κληρονομήσει τὰ ἐλαττώματα τοῦ πατρὸς των, ἀγα-
πωμένη δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, τὸν ὅποιον και ζῶντος τοῦ συζύγου
της πολυειδῶς εὐεργετῆται, ἐκράτησε τὸν θρόνον και διώρισε τὸν
πρεσβύτερον τῶν υἱῶν της Τραχσὲ ποντίφικα τῶν Ἰουδαίων,
δηλ. τυπικὸν ἀρχηγὸν τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν.

Εἰς τοὺς Φαρισαίους ἀνέθεσεν ὅλας τὰς ὑποθέσεις τοῦ κρά-
τους, οὗτοι δὲ ἐξ ἐκτιμῆσεως πρὸς τὴν μεγάλην της νοημο-
σύνην και σύνεσιν δὲν ἐπικρατοῦν τίποτε χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν
συμβουλὴν της. Οὕτω ἐβασίλευσεν ἐνδόξως, λατρευομένη ἀπὸ
τὸν λαόν της μέχρι τοῦ θανάτου της, τὸ 7 π. Χρ.

Ὁ ἱστορικὸς Ἰωσήφ λέγει ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρα δὲν εἶχεν οὐδε-
μίαν ἀδυναμίαν ἀπὸ τὰς ἰδιαιτέρας πρὸς τὸ φύλλον της και
ὅτι ἀνεδείχθη ἐπὶ τῆς βασιλείας της ὑπερτέρῃ πολλῶν συγ-
χρόνων της βασιλέων.

Ἀλεξάνδρα, σύζυγος τοῦ Κερποκράτους, ἀρχηγοῦ χριστι-
ανικῆς τινος αἰρέσεως κατὰ τὸν δεύτερον μετὰ Χριστὸν αἰ-
ῶνα. Εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν νῆσον Κεφαλληνίαν και ὑπῆρξεν
ἡ μεγάλαιτέρα ἀπόστολος τῶν δοξασιῶν τοῦ συζύγου της.
Ἀπέκτησεν υἱὸν κατὰ τὸ 130 μ. Χριστὸν ὀνομασθέντα Ἐ-
πιφανῆ, ὅστις ἀνεγράφη συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς φι-
λοσοφίας τοῦ Πλάτωνος.

Ἀλιὰρ Ἀβγουστίνα, διάσημος χοροῦτρια, γεννηθεῖσα τὸ
1738, γενομένη δεκτὴ εἰς τὴν βασιλικὴν Ἀκαδημίαν τῆς
Μουσικῆς τὸ 1762, διὰ τὴν χάριν και τὴν ελαφρότητα τοῦ
χοροῦ της. Ἀπεθεώθη σχεδὸν παρὰ τοῦ κοινοῦ, καθ' ἕλην
τὴν διάρκειαν τῆς ἀκμῆς τῆς τέχνης της, ἡ ὅποια παρετάθη
μέχρι τοῦ τεσσαρκοστοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ηλικίας της.
Τὰ θύματά της ἦσαν πολυάριθμα. Βασίλεις, πρίγκηπες, καρ-
δινάλιοι, ἱερεῖς, ἐκατομμυριοῦχοι, ὅλοι προσέφερχν τὴν λα-
τρείαν των και τὸν πλοῦτον των εἰς τὴν νεωτέρην αὐτὴν
θάλειαν, ἣτις κατὰ τὸν ἱστοριογράφον της ὑπερέβαινε τὴν
παλαιὴν και κατὰ τὸ κάλλος και κατὰ τὴν χάριν και κατὰ
τὴν εὐθυμίαν και τὴν γοητείαν, ἣν ἐσκόρπιζε γύρω της Ἀ-
πέθανε εἰς Παρισίους τὸ 1802.

Ἐλέν Γεωργιάδου

Ἡ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Και πάλιν ἡ συναυλία τῆς Παρασκευῆς τῆς Μουσικῆς Ἐταιρίας
ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Semser, ἦτο μία μεγάλη ἐπιτυχία·
ἐπὶ δυο σχεδὸν ὥρας εὐρέθηεν εἰς τὰς ὑπερκοσμίους σφαίρας τῶν
ἤχων και ἐλαύσθηεν εἰς τὰ νᾶματα τῆς ἀρμονίας. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ
Lohengrin τοῦ Βάγνερ ἤρχισε τὸ πρῶτον μέρος ἐπαύθη πολὺ
καλῶς, καθὼς και τὸ «ἐσπερινὸν ᾄσμα» τοῦ Ichunmanw. Ἐκεῖνο τὸ
ὅποιον ἠὐχαρίστησεν ἰδιαιτέρως ἦτο μία variation εἰς τὰς «Τελευ-
ταίας Σκέψεις» τοῦ Βέμπερ, ἡ ὅποια ἐξετελέσθη ἀπὸ cor με συν-
οδεῖαν τῆς ὀρχήστρας. Ἐνεκα αἰφνιδίως ἀσθενείας τῆς δος Ἰωάν-
νου ἀντὶ τῶν εἰς τὸ πρόγραμμα ἀναφερομένων ἐπαύθησαν μία ρο-
μάντζα και μία Μαζούρκα διὰ βιολίου και πιάνου ὑπὸ τοῦ κ. Μα-
ρίου μετὰ μεγάλην τέχνην.

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος ἐξετελέσθη και πάλιν ἡ παντεμίμρ τοῦ
«Hänsel και Gretel» ἀπὸ τὸ ὄνειρον τοῦ Humperdinck. ἡ τότεν
ἐνθουσιάζουσα και μέρος ἐκ τοῦ μπαλέτου «Casse Noisette» τοῦ
Tschaikowsky πολὺ ὡραία.

Τῆς ἐσπερίδα ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Διδάχχος και ἡ
πριγκήπισσα Σοφία, ὁ μέγας Δούξ και ἡ μεγάλη Δούκισσα Μαρία
και ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία.

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν εἰς τὴν συναυλίαν θὰ δοθοῦν μέρη τοῦ
μουσικοδιδασκάλου Βάγνερ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ψευτοφιλέτο. Πέρνετε κημὰ ἀρετὸν και πολὺ καλὰ λιανισμέ-
νον και τὸν ζυμῶν τε μετὰ τῆς δρασιῆς, μετὰ ὀλίγην φρανζόλαν ψύχα μου-
σκευμένη εἰς γάλα, μετὰ 1-2 καρτόν βρασμένα και λυωμένα, μετὰ 2-3 αὔγα, μετὰ
ὀλίγο σπανάκι, πορὲ ἢ βρασμένον μετὰ βούτυρον, μετὰ ψιλοκομμένο μαϊτανόν
και μετὰ ὅτι ἀρωματικὰ σὰς ἀρέσουν. Πλάθετε τὸ μίγμα αὐτὸ ὡς εἶα φι-
λέτο, τὸ ἀλοιρετε μετὰ εἶα αὔγα, τὸ ἀλευρώνετε ἐλαφρὰ και τὸ τηγανίζετε μετὰ
πολλὴν φωτιάν, ἕως ὅτου νὰ ροζίσῃ.

Ἐπειτα τὸ σβύνετε μετὰ ἑνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ κονιάκ. Ἰδιαιτέρως βράζετε
εἰς σάλτσιν νουμάτα μετὰ βούτυρον ἕνα κρομμίδι κορφυμένο μετὰ γαρύφαλλο.

Και ἔπειτα εἰς τὴν σάλτσιν αὐτὴν ρίπτετε τὸ ψευτοφιλέτο σας, ὅπως ἔχει
μετὰ τὴν ἰδικὴν του σάλτσιν ἀπὸ κνιάκ και βούτυρο και τὸ ἀφίνετε νὰ σιγο-
ψηθῆ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ορροσθέντος και ὀλίγο νερό. τὸ σερβίρετε γαρνιρισ-
μον μετὰ τῆς πορὲ ἢ μετὰ οἶαν δῆποτε γαρνιτούραν.

Τὸ κατάστημα

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ και ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἐρμοῦ, συνιστᾶ εἰς τοὺς πελάτας του τὴν
μελέτην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλου-
μένων εἰδῶν:

Ἰφάσματα μαλλοθήμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 1,40.
Βαμβακερὰ φλανέλλα διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτά 0,85.
Ἰφάσματα ὀλομάλλινι ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 και ἄνω.
Ταφὰ παντὸς χρώματος ὀλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.
Φουλάκια σκέτα παντὸς χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,75.
Κορδέλλαις μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,90.
Χειρῶντια δερμάτινα (Grenoble) ἡ γυμμένα τὸ ζεύγος 6,50.
Βίλα πάσης ποιότητος και χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς 1
και ἄνω.

Χασέδες Μανδαπλάμι και Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ζακέτας ἐξ ὠρινοτάτου κασμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 και ἄνω.

Ἀρώματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.

Ο ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ὁ Τσάμης ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τσάμης ὁ μοναδικὸς τῶν
ὠρχίων και ἀνακταυτικῶν μας ὑποδήσεων τεχνίτης, ἔκαμε τι-
μὴν εἰς τὸ Ἑλληκὸν ὄνομα, ἀφοῦ ἔβαλε κάτω τοὺς Παρισινοὺς.

Τί παπούτσι, τί γοβάκια, τί μπότες, τί ὑποδήματα ἦσαν
ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι! Πολὺ κομψοὶ θὰ
εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ φοροῦν τότεν ὡραία παπούτσι, ἡ-
κούσθη λέγουσα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον ὡραία Παρι-
σινῆ. Ὡστε οἱ πελάται τοῦ Τσάμη εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν
κομψοὶ και αἱ κομψαὶ Ἀθηναῖαι.